

ရွှေကုမ္ပဏီ

မလေးရှောက်
ကလေးတစ်ယောက်

ရွှေကူမေနှင်း၏ ၁၀နှင့် စာပေ

၁၉၃၉ - ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်တွင် ကချင်ပြည်နယ်၊ ရွှေကူမြို့၌ အဖသစ်တော အကောက်စာရေးကြီး ဦးစိန်၊ အမိ ဒေါ်စောရင်တို့ မှ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ။

မွေးချင်း ၈ ယောက်အနက် ပဉ္စမမြောက် ဖြစ်သည်။ ။

၁၉၄၂ - ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း တောတောင်တွင်း၌ ပြေးပုန်းခဲ့ရသည်။ ။

၁၉၄၆ - ရွှေကူမြို့၊ တောပုန်းရွာ၊ မူလတန်းကျောင်း၌ စတင်ပညာသင်ကြားသည်။ ။

၁၉၄၇ - ရွှေကူမြို့၊ S.P.P. ကျောင်း၌ ဆက်လက်ပညာသင်သည်။ ။

၁၉၅၀ - ရွှေကူမြို့၊ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း၌ ပညာသင်သည်။ ။

၁၉၅၅ - မတ်လ ၁ ရက်နေ့ထုတ်၊ တိုင်းရင်းမေဂျာနယ်တွင် ‘ချောကလက်’ အမည်ရှိ ဝတ္ထုတို စတင် ပုံနှိပ်ခံရသည်။ ။
(ရစ်တန်းကျောင်းသူဘဝ)

၁၉၅၆ - တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်သည်။ ။

တစ်ပြည်လုံး ပထမဆင့်အုပ်စု၌ ပါဝင်ပြီး

တက္ကသိုလ်စကောလားရှစ် ပညာသင်ဆု ရသည်။ ။

၁၉၅၆ - ရန်ကုန် ဆရာအတတ်သင်သိပ္ပံတက်ရောက်သည်။ ။

၁၉၅၇ - ရွှေကူမြို့၌ အလယ်တန်းပြဆရာမအဖြစ် အမှုထမ်းသည်။ ။

၁၉၅၉ - ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ (ကချင်ပြည်နယ်၊ ပညာရေးဌာန၏ ပညာတော်သင်အဖြစ်) တက်ရောက်သည်။ ။ (ရတနာ SLR အမှုဆောင်)

၁၉၆၁ - ရွှေကူမြို့၌ ၊ အထက်တန်းပြဆရာမအဖြစ် အမှုထမ်းသည် ။

၁၉၆၃ - ဗန်းမော်သို့ ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းသည်။ ။

၁၉၆၇ - B.A (ပြင်ပဝိဇ္ဇာ) ဘွဲ့ရသည်။ ။

၁၉၇၀ - အထက်တန်းကျောင်းအုပ် တိုးမြှင့်ခံရသည်။ ။ (လက်မခံ)

၁၉၇၁ - မြန်မာ့အသံသို့ ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းသည်။ ။

၁၉၇၂ - ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထု (ဘယ်မှာ မိုးခိုရမလဲကွယ်) ထုတ်ဝေသည်။ ။

၁၉၈၃ - မြန်မာ့အသံမှ ဆေးလက်မှတ်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူသည်။ ။

၁၉၈၈ - ၈၈ အရေးတော်ပုံတွင် ‘စာပေနှင့် အနုပညာရှင်များ’ အဖွဲ့၌ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သည်။ ။

၁၉၈၉ - အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် -

ဗဟိုအမျိုးသမီးလုပ်ငန်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်။

၁၉၉၀ - ရန်ကုန်တိုင်း၊ တိုက်ကြီး (၁) လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်။

၁၉၉၁ - အင်းစိန် အကျဉ်းထောင်သို့ (၃) နှစ် အကျဉ်းကျသည်။ ။

၁၉၉၂ - ထောင်မှ လွတ်သည် ။ ၁၉၈၉ မှ ၁၉၉၆ အထိ ကလောင်အမည်ပိတ်ခံရသည် ။

၁၉၉၂ - အမေရိကန်သံရုံး၊ ဘာသာပြန်စာအုပ် ထုတ်ဝေရေးဦး (ကန်ထရိုက်စနစ်) ဘာသာပြန်ဆရာ အဖြစ် စာအုပ်များ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့သည် ။

(သောမတ်ဂျက်ဖာဆင် အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ အမေရိကန်အစိုးရ၊ အမေရိကရှိ ဒီမိုကရေစီ စာအုပ်များ ထင်ရှား သည် ။)

၁၉၉၆ - ရွှေ... စာပေထုတ်လုပ်ရေး စတင်ထူထောင်သည် ။

(ကလောင်အမည် ပြန်လည်သုံးစွဲနိုင်ခဲ့သည် ။)

၂၀၀၉ - ပြည်ပသင်တန်းများ ၊ ဝပ်ရှော့များ ၊ ဆွေးနွေးပွဲများ ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသော်လည်း Pass Post မရခဲ့။

၂၀၁၀ - Pass Post ရသည် ။

၂၀၁၀ - ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သမိုင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသအဖြစ်၊ "ငါတို့ ခေတ်က တက္ကသိုလ်" ရေးသား ထုတ်ဝေသည် ။

၂၀၁၂ - အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်တွင်းမှ ပြဿနာများကို ဖော်ပြသော "အင်းစိန်မှတ်တမ်း" ထုတ်ဝေ သည် ။

"အကျဉ်းစံမိန်းမများ "

၂၀၁၂ အထိ - ဝတ္ထုတို ၁၀၀၀ ကျော်၊ ဆောင်းပါး ၂၀၀၀ ကျော်၊ မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည် ၄၀၊ ပင်ကိုရေး လုံးချင်းစာအုပ် ၁၅၊ ဘာသာပြန်စာအုပ် ၃၀၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာကျမ်း ၁၀၊ ပင်ကိုရေး အက်ဆေး ၂၅ ရေးသားပြီး ဖြစ်သည် ။

လက်ရှိပါဝင်သော NGO အဖွဲ့များ

၁။ ရွှေ... စာပေဒါနအဖွဲ့ (စာကြည့်တိုက်များ အတွက်)

၂။ မြန်မာ့အသံ ဝန်ထမ်းဟောင်းများ အဖွဲ့ (ပြန်ကြားရေးမှူး)

၃။ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာသမဂ္ဂ (နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေး)

၄။ မြန်မာနိုင်ငံ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသူများ အသင်း။

မန်းနီးချိန်ဂျာ ... ဘာလဲ

မန်းနီးချိန်ဂျာ ... ဆိုတာ ငွေလဲလှယ်ရေးဌာန။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ တရားဝင်ပေါ်နေပါပြီ။

အရင်ကတော့ (အရင်ကဆိုတာ ၂၀၁၀ မတိုင်ခင်) ငွေလဲလှယ်ဆိုတာ
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဖွင့်ခဲ့သော ဆိုင် အသေးလေးတွေကလွဲပြီး မရှိခဲ့ပါ။
သူတို့ ဆီမှာ ငွေလဲနှုန်းက နိမ့်သည် ။ မကြာခင်
ဆိုင်တွေပျောက်သွားသည် ။ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံတစ်ဝိုက်မှာ
စည်ကားခဲ့သည် ။

ကျွန်မသည် ကံကြမ္မာအရ နှစ်အတော်ကြာကြာ ‘ဒေါ်လာစား’
ဖြစ်ခဲ့၏။ တိုက်ခံအိမ်ဆောက်နိုင်ခဲ့၏။ ဆလွန်းကား ဝယ်စီးနိုင်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်က ဒေါ်လာဈေးမှာ တစ်ဒေါ်လာကို ၁၀၀/- ၁၀၃/- ပဲရှိသည် ။
အက်စ်အီး ကား တစ်စီး ၃သိန်း ဖြစ်၏။

ကျွန်မရသော ဒေါ်လာက ဘာသာပြန်ခများ ဖြစ်ပါသည် ။
ပိုက်ဆံရသည် ။ ပညာရသည် ။ စာအုပ်တစ် အုပ်ကို ဒေါ်လာ ၃၅၀-၅၀၀
အထူအပါးလိုက်၍ ရသည် ။ ငွေကို ဘယ်လိုလဲသနည်း ဆိုသော်
တယ်လီဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုရှိ၏။ အသာခေါ်လိုက်ရုံပါပဲ။
နာရီဝက်အတွင်း သူ ရောက်လာသည် ။ ကောင်းတာက သူသည်
အမြဲတမ်း ဈေးအမြင့်ဆုံးပေးခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ခုတော့ ရှိသည် ။ သူက သုံးလေးရာလဲမှ လာချင်သူ ဖြစ်၏။
ငါးဆယ်တန်၊ တစ်ရာတန်လေးတစ် ရွက်တည်းနှင့် တော့ သူလည်း
ကားဓာတ်ဆီဖိုးနှင့် ဘယ်ကိုက်ပါ့မလဲ။ ဤတွင် ငါးကျပ်တန်၊
တစ်ဆယ်၊ နှစ် ဆယ်တန်မှ အစ ရာတန်တစ်ရွက်တည်းလဲလိုသောအခါ
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဆိုင်များ လည်း ဆိုင်များ မရှိတော့သော အခါ
မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံသို့ သွားခဲ့ရတော့၏။

ပန်းခြံမှာ လည်း ဖောက်သည် ထားရပါသည် ။ ဖောက်သည်
မဟုတ်လျှင် ဈေးရဖို့ မလွယ်သကဲ့သို့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ရခြင်းများ
ဖြစ်သည် ။ ဣန္ဒြေမရဖြစ်ရတတ်သည် ။ ကျွန်မဖောက်သည် က
မျက်စိရှင်၏။ လမ်းထဲသို့ ကျွန်မ ဝင်လာလျှင် သူ အရင်ဦးအောင်
နှုတ်ဆက်၏။ ပြီးတော့ ကွဲနေတာ ကြာပြီဖြစ်သော အမေ (သို့မဟုတ်)
အဒေါ်ကို ပြန်တွေ့ရဘိသကဲ့သို့ လှိုက်လှဲပျူငှာကြိုဆိုပြီး အအေးဆိုင်၊
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ခုခု သို့ စကားတပြောပြောနှင့်
ခေါ်သွားလေ့ရှိ၏။ ပြီးပြီပေါ့။

၁၀ နှစ်မျှ ကြာသောအခါ ကျွန်မတို့ အလုပ်လုပ်သော ရုံးဌာနကြီးက

မူဝါဒပြောင်းကာ ချွေတာရေး ပြု လုပ်ခြင်း၊
စီးပွားရေးစာအုပ်လောက်သာ ဘာသာပြန်ခြင်း၊ စာစောင်
မထုတ်တော့ခြင်း စသည် များကြောင့် ကျွန်မတို့
ဘာသာပြန်ဆရာတစ်စုလည်း ဒေါ်လာစားဘဝမှ
အငြိမ်းစားရခဲ့ကြလေသည် ။ မြန်မာကျပ်ငွေစားဘဝ သို့
(မူလဘဝဟောင်းသို့) ပြန်ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။ ဤအခါ...
တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကိုလည်းကောင်း၊ ပန်းခြံ ဘေးမှ
တူတော်မောင်ကိုလည်းကောင်း မေ့သွားခဲ့တော့သည် ။

ခက်ပုံက... မေ့လောက်ချိန်များမှ ဒေါ်လာတစ်ရွက်တလေ
ရတတ်ခြင်းပါ။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်လည်း မရှိတော့၊ ပန်းခြံက
တူတော်မောင်လည်း မရှိတော့သြဖင့် အသားမည်းမည်း
ကောင်လေးတွေနှင့် ဆက်ဆံရ၏။ အဆင်မပြေပေ။ ပထမဆုံး
ရာတန်တစ်ရွက်လဲစဉ်... မိုးတိုးမတ်တတ်နှင့် ပိုက်ဆံတစ်သိန်းအုပ်ကို
ရေတွက်ခဲ့ရ ပြီး တိုက်ရုံးခန်းပြန်ရောက်၍ ပြန်ရေကြည့်သောအခါ
တစ်သောင်းအုပ်တစ်ခုစီ၌ ထောင်တန် (၂) ရွက်စီ လျော့
နေတာတွေ့ရသည် ။ ကျွန်မ သေသေချာချာ ရေတွက်ခဲ့တာပါဆိုပြီး
တစ်သောင်းအုပ်ကလေးကို စားပွဲပေါ် ဖြန့် ခင်းလိုက်တော့မှ
အခေါက်ကလေးနှစ်ခု ထွက်ကျလာတာ မြင်ရ၏။ ထောင်တန် ၆
ရွက်ထဲ၌ အခေါက် ၂ ရွက် ထည့်ပြီး ၁၀ ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ပါပေရဲ့ ။
အဖျားဘက်ကရေကြည့်တော့ ၁၀ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ စုစုပေါင်း ၁၀
အုပ်ဆိုတော့ ငွေနှစ်သောင်းတိတိ ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်မ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် သူတို့ ဆီ သွားခဲ့ပါသေးသည် ။ သံပန်းနံရံကို
ကျောမှီရင်း အေးအေးဆေးဆေး ဇိမ် ယူကာ စီးကရက်ခဲနေသော
ထိုအသားမည်းမည်းကောင်လေးကို ကျွန်မ မမှတ်မိဘဲနေပါ့မလား။

သူ့ကို ကျွန်မ ပြုံးရင်း မေးလိုက်သည် ။ ဒေါ်လာလဲချင်လို့ ... ဆိုတော့ သူက ဘာပြန်ပြောသည် ထင်ပါသလဲ။

"ကျွန်တော်က... အိမ်ပွဲစား"တဲ့ ။

ဪ... လည်လွန်းလို့ လည်း မြို့လယ်ကောင်မှာ ကျက်စားနေတာပေါ့။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ခါတလေ လက်ဆောင်ရသော ဒေါ်လာအရွက်အသေးလေးများကို ဒီအတိုင်းပဲ စုထား လိုက်ရသည် ။ အသုံးမလိုတာလည်း ပါပါသည် ။

တလောတုန်းတော့ အိမ်အလှဆင်ရာမှာ လက်လွန်သွားသဖြင့် ငွေလိုလာသည် ။ ဒါလေးတွေ သွားလဲ ကြ... ဟု အိမ်က အပျိုပေါက်နှစ်ယောက်ကို လွှတ်သည် ။ သူတို့ က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေမို့ ဒေါ်လာလဲ သော ဗဟု သုတကို ရစေချင်တာလည်း ပါသည် ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတုန်းကလို... ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်စရာ မလို။ အခေါက်ကလေးတွေ ညှပ်ထည့်မည့် လူမဟုတ်။ သိမ်ဖြူလမ်းမကြီးပေါ်မှာ တင် "တရားဝင် ငွေလဲလှယ် ရေးဌာန" ကြီးဆိုတာ မီးရောင်စာတန်း တလက်လက်နှင့် ။ ယနေ့ ပေါက်ဈေး အမှန်အကန်ကို ဆလိုက်ထိုးထား ကာ ကားဖြတ်စီးသူတိုင်း မြင်နိုင်ပေသည် ။ လူရည်လည်အောင်ဆိုပြီး ကလေးမလေးနှစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက် ၏။

မကြာခင် ဖုန်းဝင်လာသည် ။

"ဆိုင်က ၉ နာရီခွဲမှ ဖွင့်မှာ တဲ့ "

"အေးပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကုမ္ပဏီရုံးကိုး၊ စောင့်လိုက်"

၉ နာရီ ၅၀ မှာ ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။ ။

"ငွေက ဒေါ်လာ ၂၀၀ ပဲ လဲလို့ ရမယ်တဲ့ "

"အေးပေါ့၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ရသလောက်ပဲလဲခွဲ"

၁၀ နာရီမှာ ဖုန်းဝင်ပြန်သည်။ ။

"တစ်ရွက်ပဲလဲလို့ ရတယ်"

"ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"အသေးတွေ မယူဘူး။ ရာတန်ကျတော့ ခေါက်ရိုးတွေ ပေလို့ တဲ့ "

ခက်ပြီ။

ဒီမှာ လက်သမားနှင့် ပစ္စည်းဖိုး လိုနေသည်။ ။

"အေးကွာ၊ ရတာပဲလဲခွဲတော့" ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါ။ ဒါက...
တရားဝင် ဥပဒေကိုး။

ဒေါ်လာဆိုသည် မှာ ခေါက်ရာမရှိရ။ မစွန်းရ။ မပေရ။ ဒါဖြင့်
ကျွန်မကို လက်ဆောင်ပေးကြသော သင်္ဘောသားများ ဘာကြောင့် များ
သူတို့ ဒေါ်လာရွက်တွေကို ခေါက်ပြီး ယူလာကြတာပါလိမ့်။ ကျွန်မတို့
တိုင်း ပြည်မှာ ဒေါ်လာဆိုလျှင် မခေါက်ရဆိုသော ဥပဒေကို သူတို့
မသိကြဘူးလား။

နာရီဝက်ကြာသွားသည်။ ။ ဖုန်းဝင်လာသည်။ ။

မြန်မာကျပ်ငွေများ ပါလာသည်။ ။ တရားဝင်လဲနှုန်းနှင့် တွက်လျှင်
သုံးသောင်းလောက် နှစ်နာသည်။ ။ ကျွန်မ စဉ်းစား၏။

ယခုဝယ်လိုက်သူများ သည် ဤဒေါ်လာရွက်များကို ပြန်ရောင်း၍
မရလျှင် အလကားနေရင်း အဆုံးခံ ဝယ်မည်မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ။
